

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVI

VÍDEŇ ŘÍJEN - LISTOPAD 1989

ČÍSLO: 10-11

VSTRÍC SVATOŘEČENÍ BL. ANEŽKY

J.V.Myslбек: Studie k soše bl.Anežky pro pomník
sv.Václava v Praze

Václav Renč

PROSBA ZA SVATOŘEČENÍ BLAHO SLAVENÉ ANEŽKY

A hle, zde list, kde ruka stane
/jak málo takových je v knize!/
u tváře rouškou lemované,
v chudičké říze.

Z ohlubně časů do dneška
zdvižená lampa: Anežka.

Anežka z rodu Přemyslova,
sestřička chudých, sestra králů.
Jde, křížem buší beze slova
o mrtvou skálu:
Vy, sami v sebe zazdění,
povstane v tomto znamení!

O sestro naše z rodu Slova,
kam skryla ses i s nadějemi?
Polnice lidu Přemyslova,
proč hlas tvůj němý?
Mlčíme těžko, přetěžko.
Mluv, promluv, kněžno Anežko! %

Každému z vás posílám
pozdrav a poželání
v Kristu Ježíši.

František Jan Tomášek

Na památku 90. narozenin
30. června 1989

Vtělený příslib, v nějž věří
 ti věky spánku otupělí,
 ty klíči uzamčených dveří
 od zlaté cely,
 v které se jednou shromáždí
 má probuzený věrný lid,

ozvi se, sama prstem ukaž
 zmizelou schránku,
 skřínečku těla, v ní ten klíč!
 Nečekej, mluv! Ne, nemluv, křič!

Pro hrstku věrných na kolenou
 zkrat usouzenou lhůtu času!
 Jen s tebou v Církvi oslavenou
 zas dojdeme hlasu,
 jejíž ztratili jsme beze stop
 tak jak tvůj hrob. Tak jak tvůj hrob.

POUŤ

d o Č E S K É H O K O S T E L A

Vídeň III, Rennweg 63

Z A K O N Č E N Í P Ř Í P R A V

SVATOŘEČENÍ ANEŽKY

Neděle, 5. listopadu 1989

10 hod. SLAVNÁ MŠE SVATÁ

* Káže Mons.Dr. Jaroslav Němec z Římské kongregace pro svatořečení, autor knihy "Anežka Česká, úcta a proces svatořečení".

11 hod. SVĚCENÍ SOCHY ANEŽKY ČESKÉ

* Pásmo ze života světice v provedení skupiny dětí a mládeže.

* Biblické písně od Antonína Dvořáka, přednese Oldřich Polášek za klavírního doprovodu Grete Steinové, oba členové německé opery v Rhein-Düsseldorf.

* Předání nové publikace o Anežce biskupskému vikáři.

Náš historik František Palacký našel ve vatikánských archivech serii papežských listů jí zaslanych, které vedle známých dopisů sv. Kláry dokazují její proslulost v cizině. Jiný náš historik, Josef Pekař, napsal, že blahoslavená Anežka náleží mezi nej-ušlechtilejší zjevy našich dějin.

Historie ji obdivuje pro hluboké přesvědčení náboženské a nesmírnou mravní sílu schopnou největších oětí. Naše doba v ní vidí příklad důsledného života podle evangelia. Dosvědčuje to zvláště úplné vítězství ducha nad hmotou a nezištná, velkorysá služba bližním. Duchovní dědictví těchto ideálů se ukazuje v nespočetných památkách vytvořených k její poctě.

Její matka, když ji ještě nosila v sobě, měla prorocký sen jako předzvěst jejího budoucího života. Zdálo se jí, že vstoupila do komnaty, kde se uchovávaly její drahocenné šaty. Když se na ně dívala, viděla mezi nimi tuniku a plášť šedivé barvy a provaz, jímž se opásávají sestry sv. Kláry. Když se tomu divila, že se to dostalo mezi její drahocenné šaty, uslyšela hlas: Nediv se, neboť dítě které nošíš, bude nosit takový oděv a bude světlem celého českého národa.

Ano, blahoslavená Anežka Přemyslovna nám zanechala veliké duchovní dědictví. Právě na toto dědictví ukazuje Apoštolský list Sv. Otce Jana-Pavla II., který nám poslal k příležitosti sedmistoletého výročí jejího úmrtí, ke dni 2. března v roce 1982."

Před svatořečením Anežky Přemyslovny

Drazí krajané, jak už asi víte, 12.11. tohoto roku dojde k svatořečení blahoslavené Anežky Přemyslovny. Svatý Otec svou apoštolskou autoritou prohlásí, že tato dcera krále Přemysla Otakara I., která dala přednost ideálu Božího Prostáčka z Assisi před nádherou královského a císařského dvora, vydala ve svém životě tak jasné svědectví věrnosti Pánu Ježíši Kristu, že nelze pochybovat o tom, že se podílí na jeho slávě, a že proto její život může být vzorem všem ostatním.

Snad si nedovedeme ani dostatečně uvědomit, co to znamená. Splní se konečně touha dlouhé řady generací, které po tomto církevním uznání toužily a Anežku odedávna vzývaly jako patronku našeho národa. K těm generacím patřila krom jiných i Eliška Přemyslovna a její syn Karel IV., v naší době pak kardinál Josef Beran, který si krátil dlouhá léta své internace sepsáním jejího životopisu.

Zaradují se však i členové řádů, které odvozují svůj původ od svatého Františka (klarisky, minorité, františkáni, kapucíni a celá rodina tzv. „Třetích řádů“) a především jediná řeholní rodina, která vznikla na české půdě, řád křížovníků s červenou hvězdou, který Anežka Přemyslovna sama založila.

Anežka byla Čechům vždy milá, vždyť zažila největší rozkvět jejich říše, která sahala od Adrie až k Baltu, i její hluboké ponížení po smrti jejího synovce Přemysla Otakara II., za vlády Braniborů. Žila ještě před rozbrojem válek husitských a zůstala tak v povědomí národa, ještě nerozděleného, dobrou matkou, která se stará o všechny, od nemocných, pro něž založila špitál, až po chudé a utýrané cizími okupanty, jimž byla oporou v posledních letech svého života. J. V. Myslíbek věděl dobře, proč umístil tuto Přemyslovnu do sousostí svatého Václava na stejnojmenném pražském náněstí. Tam, kde i v posledních letech a měsících více než jinde pulsuje srdce našeho národa, je přítomná i ona, nejen svou postavou vytesanou z kamene, nýbrž i svým srdcem a svou přímluvou. „Všichni svatí za nás prosťte, zabýnouť nám nedejte...“

Svatořečení blahoslavené Anežky naráželo v dějinách na mimořádné překážky. Ne ze strany jejího života, ten je tak průzračně čistý, že nikdo nikdy nepochyboval o její blízkosti Bohu. I dnes kněží latinského ritu po celém světě čtou v breviáři v den svátku svaté Kláry list, který tato světice zaslala své přemilé duchovní sestře do Prahy. Ale nejdřív papežský rozkol, potom husitské války a jejich následky pro pražské arcibiskupství, pak zrušení jejího řádu Josefem II., nakonec i ztráta jejího hrobu brzdily to, po čem tolik generací toužilo. Tak snad vzniklo i prořectví, že dobré časy nadejdou zemi české, až se najde Anežčin hrob, až dojde k její oslavě. Snahy o její svatořečení zintenzivněly zvláště v posledních desetiletích, když vedli pražskou arcidiecézi arcibiskupové Beran a Tomášek, a jejich snahy korunoval konečně slovanský papež Jan Pavel II.

Datum svatořečení bylo oznámeno teprve nyní, a není naší vinou, že jsme je nemohli sdělit už dříve. Jsme si vědomi, že někteří z Vás si už naplánovali svou dovolenou a že jim nebude snadné na slavnost přijet. Přesto Vás však chci poprosit, abyste se, pokud je Vám to jen trochu možné, svatořečení zúčastnili. Jde o světovou událost, která se v dějinách našeho národa nekonala už po víc než dvě staletí. Oči celé církve a do určité míry celého světa budou upřeny na nás. Nevíme, kolika lidem z vlasti se podaří přijet. Proto se musíme tím víc snažit udělat svému národu čest my, žijící v cizině a ukázat, že si naši světice vážíme a že jsme Svatému otci za její oslavu vděční.

Podzimní dny v Římě bývají většinou velmi krásné, a proto přitahují zástupy cizinců. Nebude jistě snadné zajistit dostatečný počet míst, zvláště chceme-li být pokud možno pohromadě, už i kvůli dopravě. Proto Vás prosím, abyste co nejdříve, pokud možno hned po přečtení tohoto pozvání sdělili buď duchovnímu správci Vaší oblasti, anebo přímo nám do Říma, od kdy do kdy byste tu mohli být a kolik míst (lůžek) si zamlouváte. K normálnímu programu patří samozřejmě ob-

Anežka na pomníku sv. Václava v Praze od J.V. Myslíbka.

řad svatořečení, audience u Svatého otce a pak po další tři dny děkovné bohoslužby v římských basilikách. Kdo by měl zájem, mohl se pak zúčastnit i zájezdu do Umbrie na památná místa františkánská.

Nakonec ještě něco. Taková kanonizace ve svatopetrské basilice také něco stojí. Doufáme, že přijede Otec kardinál Tomášek, jako arcibiskup diecése, z níž blahoslavená Anežka pocházela, ale nevíme, kolik z těch výdajů bude moci uhradit. Doufáme, že nám pomůže i řeholní rodina budoucí světice, ta však je bohatá jen na chudobu — na řeholní chudobu, za níž i naše Anežka bojovala. My už jsme, jak mnozí vědí, vyhlásili na tento účel sbírku, jejíž výsledky jsme postupně zveřejňovali v Novém životě. Děkujeme těm, kdo už přispěli, prosíme však i ostatní, aby otevřeli své srdce i svou peněženku. Vloni tu měli beatifikaci Litevci, a všichni obdivovali jak jejich počet, tak jejich dokonalou organizaci. Je jistě přáním nás všech, aby i na nás zbyla dobrá vzpomínka. Dary lze poukázat normálním šekem (proplatitelným ve Vaší měně ve Vaší zemi) na adresu: Mons. Jaroslav Škarvada, I-00112 Città del Vaticano. Za dary bude poděkováno (někdy snad, pro mou nepřítomnost v Římě, s určitým zpožděním) a nakonec zveřejníme celkové vyúčtování.

Modleme se, aby blahoslavená Anežka vyprosila celému našemu národu Boží pomoc a požehnání, aby spolu s ostatními našimi svatými patrony utěšila smutné a zahnila vše zlé, aby se nad její a naší vlastí opět rozklenula duha pokoje a lásky. Na shledanou při svatořečení!

Váš

† Jaroslav Škarvada
tit. biskup litomyšlský

Dějiny církve nám ukazují zářné příklady svatých, kteří se těšili na smrt, ne sice pro ni samotnou, ale pro to, co po ní očekávali. Smrt jim byla branou, kterou se vchází do věčného života a štěstí. Apoštol Pavel píše: *«Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk. Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych volil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší, ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás» (Fp 1,21-24).* — Křesťan, který takto podle víry smýšlí, nemůže mít hrůzu ze smrti.

DUŠIČKY U NÁS

Hřbitovy nebyly pro mne a pro naši rodinu nikdy něčím strašidelným. Naopak, pro mne a mého bratra jít na hřbitov bylo něčím milým, co jsme vždy uvítali. A nachodili jsme se s rodiči a příbuznými po hřbitovech až habaděj. Ještě dnes cítím ty vůně, kterými se dokonce naše hřbitovy od sebe lišily. Jen na podzim ve všech převládala vůně kaštanů a tlejícího listí.

Navštěvovali jsme tři rodinné hřbitovy: na Malvazinkách, to bývaly výlety s maminkou na celé odpoledne a pořádná procházka od konečné stanice električky na Santošce. Tam se chodívalo ve všední dny během týdny, kdy tatínek pracoval. Pak to byly Olšanské hřbitovy, kde byli pochováni četní příbuzní ze strany mého otce, nepočítaje mnohé přátele a známé. Nakonec to byl hřbitov v Příbrami. Ten jsme navštěvovali během našich prázdnin u babičky.

Ke každému z těchto hřbitovů se váží jiné vzpomínky. Na Malvazinkách byl hrob tety mé maminky a nikdo jiný nebyl po ruce, než my, aby se o hrob staral. A tak maminka plnila onu službu zalévání kyttek, rozsvěcování olejové lampy a odklizení napadaného listí. Pamatuji si, jak jsme museli nosit vo-
du dlouhou cestou z kašny.

Olšany nebyly spojeny s žádnou procházkou. Tam jsme chodívali o nedělích a svátcích, když měl tatínek volno. Byly to návštěvy i výchovné a poučné. Obdivovali jsme se s bratrem některým velkolepým hrobkám a náhrobním kamenům. Rodiče nám vysvětlovali kdo ten slavný pochovaný byl. Nejraději jsme však chodili na Olšany o Dušičkách. To jsme měli s bratrem kapsy plné svíček, které jsme zapalovali a dávali na různé opuštěné hroby, o které se nikdo nestaral. A se svíčkami jsme pamatovali i na Otčenáš za ty zapomenuté. Když se večer setmělo, tak ta třepotající světélka vytvářela úplně kouzlo. Docela jiné vzpomínky se váží ke hřbitovu v Příbrami. To byl hřbitov společenský. V neděli se celé město svátečně oblékalo. Půl jedenáctá byla tou nejhojněji navštěvovanou mší sv. Po ní se vycházející proudy rozdělily, někteří šli do Pražské ulice na korzo a jiní se vydali přes park na hřbitov. Patřilo to k věci a k bontonu. Na hřbitově se lidé zdravili a setkávali. V neděli se na hroby nic nenosilo, to se dělalo ve všední den,

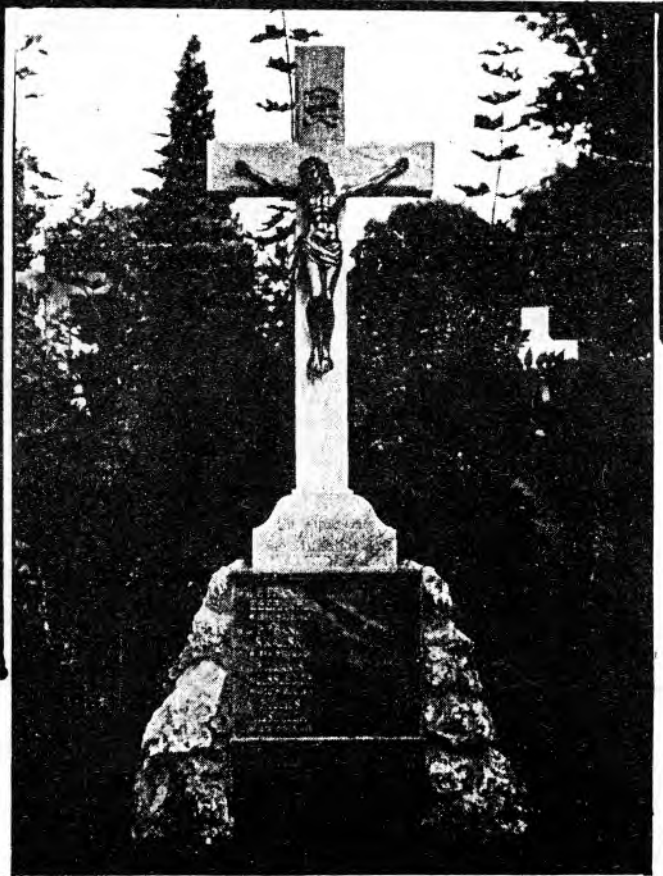
jen se zapalovalo světlo-pokud shaslo. Hřbitov byl sice obehnan zdí, ale hned za zdí byla strniště a od těch obyčejně foukal silný vítr. K ne-
libosti dospělých jsme rádi pobíhali po cestičkách i mezi hroby a to nebylo hezké.

Jednou mne zastihl svátek Dušiček během léčení v Luhačovicích. Z okna a balkonu sanatoria bylo vidět na vzdálený hřbitov. To bylo světel! O květy nebyla nouze a o světla také ne. Hodná paní Jančaříková, co léta letoucí sloužila v sanatoriu a byla tam takovou populární osobou, mě vzala na hřbitov, aby mi ukázala, kde je pochován Otec Josef Nátr. Oblíbenost tohoto výborného pastýře duší se zrcadlila v lásce, s jakou jeho farníci na něho pamatovali květinami a světélky. Jsem rád, že jsem Otce Nátra poznal za jeho života a práce. Skromný, jednoduchý a přece velký formát kněze. Světlo věčné ať mu svítí, i všem těm našim drahým v roztroušených hrobech po naší staré vlasti - a ať odpočívají v pokoji.

Ještě na jeden pěkný zvyk si pamatuji. To jsme byli ještě docela malí. Rádi jsme chodili přes chodbu k babičce. To býval takový náš baby-sitter. Když bylo kolem Dušiček, tak babička připravila prkénko, na které rozehřátým voskem přilepovala malé svíčky. Co příbuzný nebo známý, na kterého jsme si s babičkou vzpoměli, to svíčka. Moc se nám to líbilo a rádi jsme se s babičkou za všechny dušičky modlili. Musím přiznat, že ku konci toho modlení jsme byli už neklidní. Blížilo se sfouknutí svíček a to bylo něco pro nás! Závodili jsme, kdo jich zhasí víc. Můj bratr vyhrával. Byl sice mladší, ale mnohem silněji mu to foukalo.

Dušičky u nás, to byla jedna velká poesie, plná lásky a něhy.

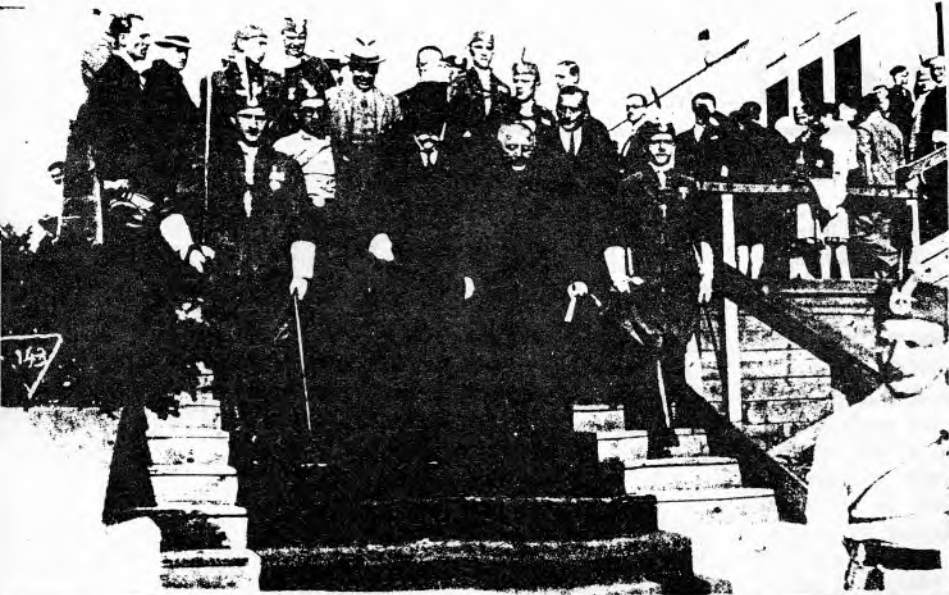
VINCENC RECHNER

Na hroby našich mrtvých stavíme kříže. V kříži je krásná myšlenka: Kristus zemřel, ale vstal z mrtvých. Jako on, i my zemřeme, ale také vstaneme jako on z mrtvých k novému životu. V kříži je naše veliká naděje.

Na dušičky vzpomínejme...

ZAJIMAVOSTI Z MINULOSTI !

Letos je tomu 60. let co se konal Orelský Slet, ve Svato Václavských dnech 1929 v Praze. Na sletišti byl přítomen President T. G. Masaryk.

Vedle Presidenta ministr Mgn. Jan Šrámek starosta Československého ORLA.

V pravém rohu dole místo starosta Čsl. ORLA br. F. Leiner, který často byl u nás na návštěvě ve Vídni.

Jan

Přísaha čs. legionářů 1. regimentu v březnu 1917 na Rusi.

Vzkříšení naše — Ježíš za života prohlašoval: «Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky» (J 11,25-26). Jindy řekl: «To je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den» (J 6,40).

Apoštol Pavel hlásal pravdu o vzkříšení těl v kázání i dopisech. Tak psal:

«Hle odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměnění, náraz, až se naposled ozve polnice. — Mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živi proměnění. Pomíjitelné tělo totiž musí obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. Pak se naplní, co je psáno: "Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista"» (1 K 15,51-57). — Živi jsou ti, kteří se dočkají konce světa. Všichni, živi i mrtví dostanou nové tělo, podobné vzkříšenému nesmrtelnému tělu Kristovu.

Svatořečení Anežky České
zakladatelky Rytířského řádu
křížovníků s červenou hvězdou
oslavíme ve Vídni v kostele
sv. Karla Boromejského

v pátek 17. listopadu 1989 v 19 hod.
bohoslužbou slova
se svátostným požehnáním

v sobotu 18. listopadu 1989 v 15 hod.
bude slavena

Pontifikální mše svatá

které bude předsedat
Dr. Jaroslav Škarvada
tit. biskup Litomyšlský, Apoštolský
delegát.

Po slavné mši svaté zveme co
nejsrdečněji na malé občerstvení
do kláštera křížovníků.

Neděle 19. listopadu 1989 v 16 hod
se koná v Kongreshaus,
Margaretengürtel 138–140, Wien 5
akademie o svaté Anežce České.

Proč?

Studium že vede k nevěře? Není možná! Dalekohled, který nám odhaluje nezměrnost vzdálených světů i drobnohled, jenž nám pomáhá nahlédnout do říše nekonečných maličností, oba nadhazují tu velikou otázku: »Kdo je tu Pánem? Kdo zde stanovil zákony? Kdo tu poručí? Proč je to všechno? Proč?

Slůvko »proč«, jež se už malému dítěti pudově dere na rty, jest snad z lidských slov to nejlidštější. Toto věčné »Proč?« na lidských rtech je velký symbol hluboké touhy po vědění, oně velké touhy, která naplňuje lidskou duši. Bádáme, pronikáme do hloubky a vpřed, stále dál, od jedné příčiny k druhé, až dospějeme k poslední příčině všeho, kterou nazýváme Bohem. Naši duši je tato nepokojná touha vstřípena, nikdy se nedá zcela ukojit. Vynálezy ve všech oborech vědy jsou stálým důkazem nekonečné moudrosti Stvořitelovy.

»Dejme tomu, že by někdo po dlouhém pozorování pochopil celý mechanismus parní lokomotivy, a dejme tomu, že by už pochopil účel a účinek jednotlivých šroubů a kol, ale nevěděl, která síla uvádí stroj v pohyb. Tu z poznání, že trhnutím jedné nebo druhé páky může chod lokomotivy zpomalit nebo zastavit, hned usuzuje, že stroj se pohybuje jenom těmito šrouby, a že není ničeho jiného, co by stroj uvádělo v chod! Nenazvali bychom takového člověka omezeným, třeba bychom se obdivovali jeho schopnosti, s jakou objevoval jednotlivé části? A nečiní totéž tak mnohý obdivovaný přírodopysce? Když nás pouhý pohled na přírodu přesvědčuje o jsočnosti Boží, pak v nás nesmí — tak si myslím — ani *studium* přírody toto přesvědčení otrástit. Každíčký krok, jež učiníme na poli věd přírodních, rozmnožuje jenom počet těch věcí, jejichž konečnou příčinu neznáme; a zázračný soulad, jenž všechno jednotí, a jež při každém kroku lépe postihujeme, může jenom stupňovat obdiv, s jakým se skláníme před Stvořitelem tohoto všeho míra. (Eötvös: Myšlenky).

Jako se lovec dává věsti stopami zvěře, tak nalézá zbožný mladý muž všude stopy Boží. Kdykoli objevíme nějaký nový zákon, zdá se nám, jako bychom sestoupili do tajuplných hlubin, do dílny Stvořitelovy; a kdykoli se naší užaslé duši odhaluje nové tajemství, cítíme takřka dech Boha-Tvůrce.

A uprostřed našich otázek, našich tak četných »Proč?« stojí tajemná svatyně, zastřený obraz: otázka po podstatě našeho bytí. Co je život? Staletí se namáhala odhaliti tento závoj, sta a sta lidí nejučenějších hádalo, co asi skrývá — ale nejbystřejší rozum selhal. Dodnes je tajemství života neproniknutelné. Zda se podaří kdy lidskému duchu je rozřešit? Nebo je toto tajemství tak blízké Bohu, že pohled do jeho úctyhodné hlubiny zůstane lidskému oku navždy uzavřen.

Srdce mi buší ve dne v noci, ať už na to myslím nebo ne! Stačí, abych se jenom trochu zranil na prstě, a už to oznámí bolestivý pocit celému tělu a v nejbližším okamžiku uvedou se v činnost i ty nejmenší krvinky, aby se rána zahojila. Tak tomu bylo už před tisíci roky, kdy se o činnosti organismu nevědělo ještě tolik co dnes; a tak bude i v dalších tisíciletích, i když lidstvo ještě objeví nové podrobnosti o této tajuplné věci.

Ačkoliv já o té práci ničeho nevím, přece musí někdo být, kdo o tom ví a všechno to řídí! Moje ucho, moje oko, moje srdce, všechno mi odpovídá: »Ať toho víš o nás mnoho nebo nic, ať nás pozoruješ nebo ne, to je nám lhostejno. My konáme svou práci tiše, tajemně, přesně, jak nám to určil Bůh.«

Hledíme-li na obdivuhodné věci, jež nás obklopují,

a jež se v nás zjevují, musíme dát za pravdu americkému mysliteli Emersonovi, který praví: »Co z Boha vidím, to mi stačí, věřiti všechno to, co nevidím.«

Ostatně, když někdo nechce věřit, ať si nevěří. Můžeme i při oslňujícím světle slunečním zavřít oči a nářikat, že nic nevidíme. Spasitel vzkřísil Lazara z mrtvých čtvrtého dne po smrti. Množství lidu obklopoval hrob, každý viděl ten neuvěřitelný zázrak. Viděli ho i farizeové. Obrátili se? Uvěřili v Krista? Ne! Vztekem sptice se shromáždili, aby se uradili, jak by ho mohli zničit.

Jiný příklad: Ježíš zemřel na kříži. Farizeové postavili stráž u hrobu, aby ho hlídali. Ve velikonoční ráno jejich vlastní lidé jektají ze svých hrůzou znetvořených úst zprávu, že mrtvý vstal z mrtvých. Uvěřili? Nikoliv! »Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, zatím co jsme spali.«

To jsou hrozné případy. Ukazují tu tragickou možnost, jakou člověk má, zavřít oči i před jasnou pravdou! Já nechci! Nechci věřit! Ne a ještě jednou ne!

Uvaž příteli, jak pravdivě Pascal praví: »Hleď se o věčných pravdách přesvědčit ne hromadami rozumných důvodů, ale tím, že své náruživosti potlačíš.«

Nelam sobě hlavy velice,

zlom v sobě vůli, toť více. (Claudius).

Darwinismus.

Katolické náboženství nemusí se tedy bát vědy, to znamená, víra rozhodně není nepřitelem vědeckého pokroku.

Je pravda, že naše náboženství není příliš ochotné vzdáti se pro dosud nedokázané domněnky starých, úctyhodných článků víry, než proto ještě není křesťanství brzdou správného pokroku, ale spíše jeho oddaným podporovatelem. Heslem křesťanství je:

Při tom dobrém starém věrně vytrvat,
ale před novým se bezdůvodně nelekát!

A jak je správné toto zdrženlivé stanovisko Církve, dokazuje vždycky dodatečně čas.

Na dotvrzenou uvádím jako příklad učení o původu lidstva, nauku darwinismu, kterou po celá desítilétí byl napadán článek víry, jenž učí, že je podstatný rozdíl mezi člověkem a zvířetem.

Není to ještě dávno, kdy bylo velmi moderní prohlašovat, že člověk povstal z opice. To bylo jako zcela dokázaná přírodopisná pravda všeobecně hlášáno. — A když se zdálo, že celý svět se kloní k darwinismu, ani tehdy katolická církev se nevzdala starého učení o stvoření člověka. Byla zesměšňována, nazývána zpátečnickou.

A čas dal Církvi za pravdu. Dnes umlkají hlasatelé opičích předků stále nápadněji.

Budiž připomenuto, že opravdoví badatelé vyjadřovali se o této otázce hned s počátku velmi zdrženlivě, opatrně, a ani zdaleka to nebyli učenci, kteří myšlenku o opičím původu s velikým vítězným jásotem do světa vytrubovali.

Některých nesmělých úsudků badatelů se chopili lidé, jimž se původ člověka od opic hodil jako velkolepý prostředek k jejich zhoubné činnosti a prodávali vratké domněnky za neklamné výsledky vědy. Bezvěrci, zednáři, sociální demokraté, komunisté a jim podobné podvrtné živly dodnes dychtivě se chápou opičí domněnky. Jejich podvrtné snahy totiž dají se jen tehdy podepřít jakýmsi zdáním oprávněnosti, pakli člověk skutečně je pouhé zvíře, které vyšší mravní zákony neváží.

Neznali snad ohromné těžkosti, kterou překonat musela celá tato nedokázaná theorie o původu člověka od opic? Ovšem že ji znali. Protože však jim byla vhod, proto si zakryli oči.

Po 200 letech

Jaroslav Kusý

Ani ty milióny, které vydala m. m. socialistická vláda Francie na oslavu 200. výročí dobytí pařížské Bastilly, nepřikryjí hluboké průrvy v duši národa, způsobené *Francouzskou revolucí*. Stalo se dějinným zákonem, že téměř každá reforma či snaha o ni končí revolucí a revoluce vražděním. 17 tisíc mužů a žen, zaplativších na guillotíně schizofrenii politického snu revolucionářů o „*rovnosti, bratrství a svobodě*“, stali se obětí nepřirozeného lidského trojlístku Robespierre, Danton, Marat.

Dekretem revolučního Konventu bylo ve Vendée vyvražděno veškeré katolické obyvatelstvo, protože se zdráhalo přijmout nový „řád“ diktovaný pomstychtivou mocí pařížského spiknutí. Kardinál P. Poupard, rodák z nešťastného Vendée, při nynějším výročí připomněl, že tam dodnes existují — i po 200 letech — dva tábory: „*bílí*“ (rojalisté) a „*modří*“ (revolučníci). Je proto jen přirozené, že 88-letý kardinál Gabriel Marie Garonne smířlivě konstatoval: „Nechceme ani oslavovat ani zatracovat. Mnozí Francouzi po revoluci určitě toužili. V určité fázi se obracela proti církvi, která se, jak se zdálo, stavěla proti svobodě. Komplexita této záležitosti nedovoluje, abychom tuto událost, jež se stala mytickou, posuzovali jako dobrou nebo špatnou.“

Vysoký věk citovaného církevního hodnostáře zajiště spolupůsobil při tomto hodnocení ve snaze smířovat, zavalit jámy protivenství ornou půdou zapomenutí. Doznávám, že v předrevolučním čase se chovali také někteří představitelé církve způsobem, který dráždil prosté lidi a vyvolával u nich touhu po vyrovnání. Ale v r. 1789 umíraly násilím také stovky rádo-vých sester. Kde tam se vzala sociální vášeň mstit se, likvidovat chudobě zaslíbené řeholnice? Kardinál Albert Decourtray, předseda Francouzské biskupské konference, sloužil proto již měsíc před historickým výročím mši svatou za mučedníky Velké francouzské revoluce. V homilii řekl, že vzdává úctu těm křesťanským obětem, synům a dcerám vlasti, kteří ve službě lidu nechťeli přijmout kult klanění se soše *Svobody* a *Rozumu* a raději podstoupili smrt.

Ze zeměpisné vzdálenosti západoněmecké Fuldy vidí její arcibiskup. Dyba, z usměrňujícího odstupu místa i času, fenomén Francouzské revoluce ještě pro-nikavěji: „*Bylo to povstání bezbožectví. V plné formě tam byl instalován proces samotnému Bohu.*“ Králi, šlechtě a kléru mohl být uspořádán, jestliže se lid a jeho mluvčí domnívali, že si jej za své chování a postoje zaslouží — ale Bohu?

To se již vznášel nad téměř celou Francií dábelský tón Voltairův: „*Ecrasez l'infame!*“ — Zničte ji, nehodnou! Myšlena byla církev. To byla doba, kdy ve slavné pařížské katedrále *Notre Dame* líbali potomci křížáků sukni nevěstky. Mládež měla pro Boha a církev-ní řád jen posměch. Bylo to v duchu nastupujícího „*rozumářství*“ moderní...

Časy se opakují; z Francie přeskočila jiskra militant-ního ateismu do Německa — zde na ni již čekal Karl Marx. Tomu vyskočil z kapsy V.J. Lenin. „Vyvolal“ tzv. „*Velkou říjnovou revoluci*“ a její jedovaté sliny rozstříkl po celé Evropě. Také v Československu. A také tam se nakazila mládež — místy a ne všechna — morem rouhavého bezbožectví.

V sobotu 20. května t.r. se konala v Broumově stu-dentská slavnost; říkali jsme jí, ve vztahu na dobu konání, majáles. Kolem 13 hodin se před děkanským kostelem a před gymnáziem shromáždili studenti. Mnozí byli převlečeni tak, že připomínali duchovní osoby. V čele průvodu šla skupina asi osmi či devíti dí-vek, převlečených za řeholní sestry. Jedna nesla kříž — jakoby při církevním procesí — a dělala a ním zes-měšňující kejkle po celou dobu průvodu městem...

Notre Dame — po 200 letech *rediviva*? Anebo „ne-vědí, co činí.“ Ovoce protináboženské výchovy v ČSSR chutná a baví. Naštěstí nám tam roste ještě také druhá mládež, mládež slušná a věřící. Celá Praha ji mohla vidět o slavnosti narozenin kardinála Tomáš-ka (viz vedlejší článek) v chrámu sv. Víta.

Sokolská Jednota Vídeň XVI, slavila 14. až 17. 100 let svého založení. Práběch všech podniků byli velmi zdařilé, byli na velké úrovni. Ukázky v tělocvičně, jak na nářadí i prostná byla pěkná dokonalá. Pěkné ukon-čení ve „Slovanské besedě, hlavně promi-tění světelných obrazí, z jejich podniků a Sletí se slovním doprovodem, bylo jedi-nečné. Gratulujem. Jan

ŘÍMSTÍ POUTNÍCI POZOR !

Skupina P. Tomáše s „Karlskirche“

Odjezd této skupiny do Říma je v pátek 10. listopadu ze „Südbahnhof“ 19.45, lehátkový vřiz. Příjezd do Říma v 10.h. kde nás čeká autobus, který nás do-veze do „Domus-Marie“, kde je ubytování, splnou pensi. Každý obdrží vlastní pokojík. Budou zajištěny místenky k svatořečení naší Anežky České.

Audience se Svatým Otcem, která bude v pondělí dopoledne. V úterý po snídani, římská skupina, si prohlédne Věčné Město, a večer 19.05 odjezd zo-ět z Říma do Vídně. Ve středu 15. návrat do Vídně mezi 9-10h.

Celková cena zájezdu této skupiny je asi S. 3.500. Umbrijská skupina v úterý po snídani, se vydá do míst sv. Kláry, Assisi a okolí, kde bude také bohatý program. Pro poutníky ubytování, strava, doprava autobusy je zajištěná. Ve čtvrtek kolem 17.h. vrátí se poutníci do Říma a 19.05 odjezd do Vídně kam přijedou v pátek mezi 9-10h. Cena zájezdu do Umbrije je asi 1.500 S. Doporučujeme si vzít kapesné, sebou z Vídně v Lirách. Jede se na platný pas, nebo pas vyběhlý né však více jak 5. let, nebo na platný neopradlý „Personalausweis.“ Vemte si sebou též „Urlaubskrankenschein“.

Doporučujeme zvláště ženám aby si nebraly šperky.

Dálší informace ve „Viedeňských Svobodných Listech“

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

**Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17**

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

MŠE SVÁTÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 ho-
din mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 ho-
din a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v 10 ho-
din mládežnická mše svatá s rytmickými
písněmi v českém kostele Vídeň III.,
Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s
promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň
I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB 1. okres, Seitzer-
gasse 5., IV. patro: otevřeno **pátek** od 17
do 21.30 hodin a v **neděli** od 9 do 11 ho-
din. Každý první pátek v měsíci mše sva-
tá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1.
okres, Kurrentgasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý druhý a čtvrtý pátek v měsíci
související cyklus z českých dějin, vždy od
20 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježková knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cviči-
me každé úterý od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítá-
ní!

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. pořádá
v neděli dne 22. října 1989 orelský výlet
do Tauchen (Wechsel). Přihlášky pod tel.
číslem - 42 06 124 nebo 76 39 795 do 15.
října 1989. Hosté vítáni!

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

22. října 1989 - »Jan Cimbur«

26. listopadu 1989 - »Řeka čaruje«

Všechna filmová představení se konají
v TABOR-KINO - 9.30 (neděle).

POUŤ DO ŘÍMA

U příležitosti svatořečení bl. Anežky
České Přemyslovny česká duchovní sprá-
va a Jednota sv. Metoděje Vídeň III.,
Rennweg číslo 63 pořádá ve dnech
11.-13. listopadu 1989 **POUŤ DO ŘÍ-
MA.**

Zájemci nechť se přihlásí v sakristii čs.
kostela a nebo na tel.: 73 02 692 od 17.45
do 19 hodin.

Páter Blažej
rektor

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV!

pořádá vsobotu 2.prosin.
v klubovně XV. Pelzg.17.

MIKULÁŠskou

nadílku pro děti.

Začátek v 16.h.

AKADEMICKÝ SPOLEK VE VÍDNI

zve celou naši krajanskou veřejnost do velkého sálu SLOVANSKÉ BESEDY
na přednášku **universitního profesora dr. Františka Václava MAREŠE**

BLAHOSLAVENÁ ANEŽKA ČESKÁ

u příležitosti jejího SVATOŘEČENÍ papežem Janem Pavlem II. v neděli dne
12. listopadu 1989 v chrámu sv. Petra v Římě.

PÁTEK DNE 20. ŘÍJNA 1989 - 19.30 HODIN - SLOVANSKÁ BESEDA

**PŘIJĎTE VŠICHNI - PŘIVEĎTE PŘÁTELE A ZNÁMÉ -
BOHATÝ BUFET!**

NA VAŠI ÚČAST SE TĚŠÍ

AKADEMICKÝ SPOLEK VE VÍDNI

SOBOTA **11. LISTOPADU 1989** VE 20 HODIN

LITERÁRNÍ VEČÍREK

V NAŠI KLUBOVNĚ
RENNWEG 63a

Z VLASTNÍCH DĚL PŘEDNÁŠÍ
PETER ORTHOFER

ČTVRTEK **7. PROSINCE 1989** VE 20 HODIN

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

V NAŠI KLUBOVNĚ
RENNWEG 63a

NEZAPOMEŇTE NA DÁRKY !!!

ČESKÉ SRDCE - KULTURNÍ VÝBOR

zve celou naši krajanskou veřejnost do sálu SLOVANSKÉ BESEDY na

BESEDU S HUDBOU A ZPĚVEM

**PRO STARŠÍ I MLADŠÍ - HUDBA - ZPĚV - TANEC
HRAJÍ A ZPÍVAJÍ MANŽELE ČECHOVÍ**

**NEDĚLE 29. ŘÍJNA 1989 - 15 HODIN - BOHATÝ BUFET
PŘIJĎTE VŠICHNI URČITĚ - PŘIVEĎTE PŘÁTELE A ZNÁMÉ!**